

Arrest

nr. 297 443 van 22 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat V. HENRION en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 15 juni 2020 en verzoekt op 25 juni 2020 om internationale bescherming. Op 17 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M.M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, vierentwintig jaar oud te zijn, etnisch Pashai te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Amla, gelegen in het district Dari-Nur van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan bent u acht jaar naar school geweest, tot u ongeveer vijftien jaar was. Sinds dat u het zich kan herinneren bent u al een geitenherder. Toen u nog naar school ging deed u dit halftijds maar sinds u gestopt bent met school doet u dit voltijds. U had 70 à 80 geiten die u dagelijks meenam naar buiten om te laten grazen.

Uw problemen begonnen in de vooravond, twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, toen u bezig was met uw werk als herder. U liet uw geiten grazen op een berg en zag vanop een afstand een grote groep talibanleden voorbijkomen. Hierna keerde u, zoals u gewoonliks deed, terug naar huis. De volgende nacht hoorde u gewerschoten maar dat hoorde u wel vaker in de regio waardoor u er geen belang aan hechtte. De volgende morgen vond uw moeder een brief. Deze gaf ze aan uw vader en hij zei tegen u dat u de brief moest meenemen naar iemand die de brief kon lezen. U ging naar het huis van uw leerkracht Pashtou die een verre neef is van jullie. Hij las de brief en zei dat u bedreigd werd door de taliban. U werd ervan verdacht informatie over de locatie van de taliban doorgegeven te hebben aan de overheid. Hij, uw leerkracht, belde uw vader om hem te laten komen naar zijn huis omdat u niet mocht terugkeren naar huis. Uw vader kwam en zei dat u zich geen zorgen moet maken. Uw vader verzamelde de ouderen en ging naar de taliban om ze te laten zeggen dat u er niks mee te maken had. Tegen de avond kreeg u echter te horen dat de taliban niet accepteerden wat de ouderen zeiden. Men wilde dat u naar hun rechtbank ging. Hierna vertelde uw vader u dat u niet kon gaan omdat er geen garantie was dat ze u zouden laten leven. Hij zei dat het beter was om van daar weg te gaan aangezien de taliban u anders zouden doden. Uw vader sprak 's nachts met een persoon die hij kende en regelde zo uw reis. De volgende morgen vertrok u uit Afghanistan. Na uw vertrek, een vijf- of zestal dagen later, kwamen de taliban langs bij u thuis op zoek naar u. Uw vader werd geslagen en ze doorzochten uw huis omdat ze dachten dat u binnen verstopt zat.

U verliet Afghanistan rond eind september 2019. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 15 juni 2020. Uw verzoek om internationale bescherming (VIB) diende u in op 25 juni 2020.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Om uw verzoek te ondersteunen legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de taskara van uw broer, een kopie van uw broer zijn werkbadge, een kopie van uw vader zijn taskara, een originele brief van de dorpsoudsten waarin de feiten bevestigd worden, de originele dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten verstuurd werden naar u. Op 25 februari 2021 en 27 juli 2021 maakte uw advocaat via e-mail uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden. Verder kunnen ook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden

opgemerkt. Hierdoor kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

U verklaarde overdag een grote groep talibs gezien te hebben toen u op de top van een berg stond waar u uw geiten liet grazen (CGVS, p. 15). U wist dat het taliban waren omdat hun gezichten bedekt waren, ze witte vlaggen droegen en wapens hadden. Hierbij gaf u duidelijk te verstaan dat iedereen die ze zag zou weten dat het taliban waren, zelfs als u ze van ver zou zien (CGVS, p. 16). Op het moment dat de taliban passeerden stond u op een afstand die te ver was om te babbelen met hen maar wel dicht genoeg om ze te herkennen (CGVS, p. 15). Welke richting ze precies uitgingen wist u niet omdat ze naar meerdere plaatsen konden gaan vanop dat punt. U wist wel dat ze naar beneden gingen (CGVS, p. 15). Op het moment dat ze passeerden bevond u zich op één uur of twee uur wandelen van uw huis. **Gelet op de voorgaande verklaringen is het weinig aannemelijk dat de taliban u zouden herkend hebben.** Zoals u zelf te verstaan gaf was u gewoon een herder, waarvan er zeker nog zijn in de regio, die zijn dieren liet grazen op de berg. Uw uitleg dat ze het makkelijk kunnen weten omdat ze mensen hebben van alle dorpen en dat er namelijk maar één herder is in het dorp waardoor die makkelijk te vinden is kan voorgaande vaststelling niet ombuigen (CGVS, p. 18). Zo dient u erop gewezen te worden dat het weinig waarschijnlijk is dat u de enige herder bent in uw dorp. In rurale gebieden, binnen Afghanistan, leeft het merendeel van de bevolking van landbouw en vee. Het hoeft dus niet veel betoog dat het weinig geloofwaardig is dat er slechts één herder per dorp zou zijn. Bovendien kon u, volgens uw verklaringen, van op de plek waar u de taliban zag naar verschillende plaatsen gaan aangezien u op een berg stond (CGVS, p. 15). Ze zouden dus ook geen enkel idee hebben in welk dorp ze precies naar u zouden moeten zoeken.

Dat de taliban u er dan nog eens van zouden verdenken een spion te zijn voor de overheid kan al helemaal niet overtuigen. Zo kwam zeer duidelijk naar voren uit uw verklaringen dat de taliban, een grote groep met witte vlaggen en wapens die zich verplaatsten op klaarlichte dag, zich allesbehalve onopgemerkt verplaatsten in uw regio. U gaf zelf te verstaan dat u het eigenlijk niet speciaal vond dat daar zo een grote groep talibs passeerden omdat er ook talibs afkomstig waren uit uw dorp (CGVS, p. 15). Zo hechtte u er zelf niet veel belang aan toen ze passeerden omdat u zich moest focussen op uw geiten (CGVS, p. 15). Mocht het werkelijk een uitzonderlijk gegeven zijn dat zo een grote groep talibs zich ergens naartoe begaven dan kan verwacht worden dat u er beter op gelet zou hebben. Dat u echter gewoon verder ging met uw werk zoals u dagelijks deed en 's avonds naar huis ging en gewoon ging slapen (CGVS, p. 16) bevestigt slechts de bevinding dat hier niks abnormaal aan was. Gelet op het voorgaande kan gesteld worden dat het geen steek houdt dat de taliban, nadat ze aangevallen werden, iemand zouden verdenken van hun locatie doorgegeven te hebben aan de overheid terwijl ze geen enkele moeite ondernamen om zich ongezien te verplaatsen door de regio. Dat ze dan nog eens een 'simpele' herder, die bovendien niet kon weten naar waar de talibs precies gingen omdat ze meerdere richtingen konden uitgaan, zouden beschuldigen als spion is niet aannemelijk. Dat de taliban trouwens verrast zouden zijn dat ze werden aangevallen kan evenmin overtuigen. Zo verklaarde u toen u 's nachts geweerschoten hoorde dat het niet abnormaal was aangezien er wel vaker gevechten waren tussen de taliban, lokale politie en Daesh in Suraj (CGVS, p. 16). Deze en voorgaande vaststellingen doen reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het Commissariaat-generaal kwam bovendien tot de constatatie dat uw verklaringen over **wanneer u beschuldigd werd en wanneer u Afghanistan verlaten hebt sterk verschillend zijn doorheen de asielprocedure.** Zo had u bij DVZ verklaard dat u vertrokken was uit uw dorp aan het einde van de zomer in 2019 (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10, 32). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter de taliban gezien te hebben aan het einde van de winter. De koudste maanden jaddi en dalwa (= 23 december tot 20 februari) waren voorbij maar er was nog tijd voor de zomer. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u twee dagen later vertrok, nadat u de taliban gezien had, volgens uw verklaringen (CGVS, p. 15, 18). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan er ongeveer negen maanden over gedaan te hebben om in België te geraken (CGVS, p. 20) wat opvallend is aangezien u aangekomen bent in België op 15 juni 2020. Dit zou dus betekenen dat u vertrokken was in september 2019 en dus niet kon bedreigd zijn in de winter. Dat u in het begin van de asielprocedure verklaarde dat de feiten zich voordeden aan het einde van de zomer om dan later, tijdens het persoonlijk onderhoud, te verklaren dat ze zich afspeelden aan het einde van de winter/begin van de lente is an sich al vreemd. Dat u dan aan het einde van het persoonlijk onderhoud, vermoedelijk onbewust, toch te verstaan gaf dat uw vertrek aan het einde van de zomer was is wel heel erg tegenstrijdig met uw eerdere verklaring. Het Commissariaat-generaal dient u er bijgevolg op te wijzen dat dit allesbehalve doorleefd overkomt. Er kan immers verwacht worden dat iemand enige indicatie heeft van wanneer die vertrokken is uit zijn dorp en hierover consistent is doorheen zijn verklaringen. Bij u is dat klaarblijkelijk niet het geval. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Verder dient opgemerkt te worden dat **de wijze waarop** de taliban duidelijk gemaakt hebben dat ze u ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid evenmin binnen een logisch geheel past. Zo bezorgde de taliban u een brief waarin u bedreigd werd omdat u zogezegd hun locatie had doorgegeven aan de overheid. Er kan echter verwacht worden dat, als de taliban u werkelijk zien als een spion of verrader, ze u persoonlijk zouden komen halen en niet de kans zouden geven om te ontsnappen. Er was namelijk iemand bij u thuis gepasseerd om deze brief af te leveren terwijl u lag te slapen (CGVS, p. 16). De taliban hadden dus de mogelijkheid om u mee te nemen aangezien u thuis was op dat moment.

Het Commissariaat-generaal vindt het bovendien zeer merkwaardig dat u de brief van de taliban diende te brengen naar uw leerkracht Pashtou om te weten wat erin stond (CGVS, p. 16). Zo verklaarde u, eerder tijdens het persoonlijk onderhoud, acht jaar naar school geweest te zijn en dit tot aan uw vijftien jaar. De lessen waren in het Pashtou (CGVS, p. 8). Daarnaast werd u ook gevraagd welke talen u kan lezen en schrijven en u antwoordde Pashtou en Pashai (CGVS, p. 9). Dat u niet in staat was om de brief van de taliban te lezen, zelfs niet een beetje te begrijpen is, gelet op het voorgaande, helemaal niet logisch. Er kan immers verwacht worden dat u de brieven, geschreven in het Pashtou (CGVS, p. 4) zou kunnen lezen of op zijn minst begrijpen.

Volledigheidshalve dient over de brief ook opgemerkt te worden dat ze vroegen om u naar de rechtbank te begeven maar **waar** deze precies was stond er niet in vermeld en werd u nooit gezegd (CGVS, p. 17). Gevraagd of u deze rechtbank wist zijn bleef u het antwoord schuldig. U had een vermoeden dat het in Shulat was omdat de meeste van hun ontmoetingen daar plaatsvonden maar u was het niet zeker (CGVS, p. 17). Dat ze verwachten dat u zich toont maar dat er niet expliciet wordt gesteld waar u zich moest aanbieden is onlogisch. Dat u bovendien niet spontaan kon uitleggen hoe u zoiets te weten zou kunnen komen is eveneens vreemd. Als u werkelijk in talibangebied woonde dan kan verwacht worden dat u zou weten aan wie u dat kon vragen. Het komt echter weinig doorleefd over dat u dit niet weet. Deze en voorgaande vaststellingen doen weerom vermoeden dat u zaken niet waarheidsgetrouw weergegeven hebt wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Zeer laat in het persoonlijk onderhoud verklaarde u nog dat de taliban vijf of zes dagen na uw vertrek langs gekomen waren bij u thuis op zoek naar u. U verklaarde dat uw vader toen geslagen werd (CGVS, p. 18). Het is enigszins merkwaardig dat u eerder had aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud dat het goed ging met uw ouders toen u ernaar gevraagd werd (CGVS, p. 12). Dat u toen zelf niet spontaan vertelde over dit, toch wel aanzienlijk, feit raakt kant noch wal. U werd bovendien ook gevraagd om alle redenen te geven over waarom u vertrokken was en niet kon terugkeren (CGVS, p. 14). Dat het voorgaande klaarblijkelijk een reden is dat u niet zou kunnen terugkeren, omdat de taliban actief op zoek waren naar u na uw vertrek, kan niet ontkracht worden. Toch dacht u er op dat moment nog steeds niet aan om deze gebeurtenis spontaan te noemen. Volledigheidshalve dient hier ook nog bij toegevoegd te worden dat u er bij DVZ ook nooit melding van gemaakt hebt (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.4, 3.5). Dat u, nadat u meermaals de kans kreeg om over deze gebeurtenis te vertellen, dit pas zo laat opwierp tijdens het persoonlijk onderhoud doet vermoeden dat u dit feit verzonnen hebt wat opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang brengt.

Het Commissariaat-generaal wijst u er verder op dat uw verklaringen omtrent de aanval zeer beperkt bleven. Zo wist u enkel te vertellen dat er 's nachts, nadat de grote groep talibanstrijders u gepasseerd waren de dag ervoor, een gevecht plaatsgevonden had in Suraj. Dit had u vernomen via de dorpelingen omdat zij hierover spraken gedurende de dag. Later kwam u te weten via de dorpsoudsten dat de taliban aangevallen waren en dat ze u hiervan beschuldigden (CGVS, p. 16). Dat u er echter zo weinig kan over vertellen terwijl dit de aanleiding is dat u beschuldigd werd is vreemd. Er kan namelijk verwacht worden dat u meer informatie zou vergaren over wat precies gebeurd is. Dat u geen enkel zicht gaf op het feit of er al dan niet slachtoffers waren langs één of beide kanten en geen specifiek uur kon geven komt weinig doorleefd over en doet vermoeden dat u geen interesse hebt in uw eigen problemen. Deze desinteresse in uw eigen problemen doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze problemen. Daarnaast komen gevechten tussen de overheid en de taliban geregeld in de pers, zeker wanneer er slachtoffers bij gevallen zouden zijn. Het Commissariaat-generaal kon echter niks vinden over een dergelijke aanval die rond de door u beweerde periode plaatsgevonden zou hebben waardoor het CGVS het noch kan bevestigen noch ontkrachten.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 20) zonder een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen. In Italië heeft u zelfs vingerafdrukken afgestaan

(CGVS, p. 20) wat aantoont dat u de kans kreeg om er een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten hebt ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er andere motieven aan de basis van uw vertrek lagen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander licht te werpen op de door het CGVS bereikte conclusie. De neergelegde dreigbrief werd reeds besproken (zie supra). De door u neergelegde taskara's van uzelf, uw broer, uw vader en de enveloppe waarmee alle documenten verstuurd werden naar u zijn slechts een indicatie van waar u vandaan komt wat op heden niet betwist wordt. Deze ondersteunen uw relaas op geen enkele manier. De werkbadge van uw broer betreft een fotokopie wat niet als een betrouwbaar bewijsstuk gezien kan worden aangezien dit makkelijk door middel van knip- en plakwerk vervalst kan worden. Dit element houdt geen rechtstreeks verband met de door u beweerde feiten en kan ook uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken aangezien uw verklaringen omtrent het werk van uw broer zeer vaag bleven (CGVS, p. 19) en bijgevolg niet geloofwaardig zijn. Zo wist u enkel te zeggen waar hij gestationeerd was maar wat hij precies deed voor de politie en wie zijn baas is weet u niet. Bovendien is niemand op de hoogte van zijn beroep buiten uzelf en uw ouders waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat jullie een risico zouden lopen omwille van zijn profiel. Documenten kunnen uw relaas slechts ondersteunen wanneer uw verklaringen geloofwaardig en aannemelijk zijn wat echter niet het geval is. Dat geldt evenzeer voor de bevestigingsbrief van de dorpsoudsten. U dient er tevens op gewezen te worden dat er een hoge graad van corruptie is in Afghanistan waardoor documenten makkelijk vervalst kunnen worden (Administratief dossier – Blauwe map). De door uw advocaat via e-mail d.d. 27/7/2021 & d.d. 25/02/2021 overgemaakte opmerkingen op het verslag van het persoonlijk onderhoud zijn irrelevant in het kader van de bovenstaande beoordeling en bijgevolg niet bij machte een andere blik te werpen op de door het CGVS bereikte conclusie (Administratief dossier – Groene map, stuk 8 & 9).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd

bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

2.1.2. Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn middel aan met een algemene inhoudelijke toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing over de asielaanvraag.

Hij benadrukt zijn geloofwaardigheid betreffende zijn vrees gedood te worden door de taliban omdat hij beschuldigd werd van het doorspelen van informatie aan de overheid en betoogt dat de problemen die hij kende wel degelijk nog steeds actueel zijn. Immers, aldus verzoeker, vluchtte hij weg van de taliban goed wetende dat ze zouden vragen om opnieuw moto's te herstellen.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van personen die om internationale bescherming verzoeken. Hij werpt in dit verband onder meer op dat traumatische gebeurtenissen een effect kunnen hebben op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen, dat rekening moet worden gehouden met verschillende fundamentele beginselen, waaronder het voordeel van de twijfel en dat een beschermingsverzoek niet kan worden afgewezen louter op grond van het feit dat geen schriftelijke stukken zijn overgemaakt die het verhaal van de verzoeker bevestigen. Volgens verzoeker is het persoonlijk onderhoud van het grootste belang, doch wijst hij erop dat de wijze waarop deze sinds het begin van de Covid-19-pandemie worden gehouden, geenszins ideaal is. Zo moest hij op een ongemakkelijke stoel gaan zitten en werd hij van zijn advocaat en tolk afgeschermd door plexiglasschermen aan weerszijden. Tegenover hem zat de *protection officer*, ook beschermd door plexiglas. Verzoeker stelt dat deze opstelling doet denken aan een politieverhoor. Hoewel deze maatregelen oorspronkelijk werden ingevoerd om de pandemie in te dijken, kan, aldus verzoeker, moeilijk worden gesteld dat deze geen invloed hebben op de mogelijkheid van de verzoeker om zijn of haar verhaal te doen in een rustige en vertrouwelijke omgeving. Verzoeker stelt verder dat de impact van culturele verschillen niet mag onderschat worden. Van bijzonder belang en relevantie voor onderhavige zaak is volgens verzoeker het arrest nr. 89 877 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 16 oktober 2012 en de daarin gehanteerde redenering moet naar zijn mening ook in dit geval worden gevolgd. De verwerende partij heeft zich te veel gericht op de geloofwaardigheid van verzoeker en de beoordeling hiervan gebeurde bovendien op onzorgvuldige wijze en door onvoldoende rekening te houden met de context. Verzoeker besluit dat de verwerende partij rekening had moeten houden met zijn profiel, als jongeman, in een regio die geteisterd werd door de taliban en die op het stond om door hen te worden overgenomen.

Wat betreft de geopperde problemen met de taliban, haalt verzoeker in eerste instantie aan dat het allerm minst verwonderlijk is dat de taliban hem herkenden en verwijst hij naar zijn eerdere verklaring dat er mensen vanuit zijn dorp bij de taliban zaten en dat hij op een zekere afstand van hen stond, met name te ver weg om met hen te kunnen praten. Zelfs indien aangenomen kan worden dat er in het dorp meerdere herders waren, dan nog kan er volgens verzoeker vanuit gegaan worden dat iedereen in het dorp wist welke jongens er geiten hoeden. Het kan aldus niet zo moeilijk geweest zijn voor de dorpingen die bij de taliban waren om verzoeker van de andere veehoeders te onderscheiden aan de hand van zijn postuur, lengte, aantal geiten, *etc.*

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het nog minder waarschijnlijk is dat hij beschuldigd werd van spionage, werpt verzoeker op dat er verkeerdelijk van uitgegaan wordt dat hij niet herkend werd door de taliban en dat geen rekening is gehouden met het feit dat een groot aantal van zijn familieleden voor de overheid werkte. Zo werkte zijn broer bij de lokale politie en werden hiervan bewijzen neergelegd. Het is de samenloop van deze omstandigheden die er volgens verzoeker toe leidde dat hij van spionage beschuldigd werd.

Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheden over het moment waarop hij beschuldigd werd, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij vreest dat enkele van zijn verklaringen verloren gingen in de vertaling. Immers is zijn moedertaal Pashai en niet Pashtou. Verzoeker kan zich niet meer herinneren wanneer hij precies vertrok. Het enige wat hij zeker weet is dat hij vertrok in 1399 (2019) en dat het warm, noch koud was op dat moment.

In verband met de ontvangen dreigbrief van de taliban haalt verzoeker aan dat het zijn vader was die hem opdroeg om naar zijn leerkracht Pashtou te gaan om deze te laten voorlezen en dat het hem niet duidelijk was waarom. In de Afghaanse samenleving worden beslissingen van vaders of ouderen niet in vraag gesteld. Verzoeker gaat ervan uit dat zijn vader meer vertrouwen had in de vaardigheden van een oudere man. Verder werpt hij op dat het gegeven dat de taliban hem niet onmiddellijk meenamen te wijten is aan de handelswijze van de taliban. Het is, aldus verzoeker, algemeen geweten dat sommige fracties van de taliban de mensen eerst uitnodigen om “vrijwillig” hun bevelen op te volgen, alvorens over te gaan tot drastischere maatregelen. Verzoeker verduidelijkt verder dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitlegde dat de dorpsoudsten af en toe ontmoetingen hadden met de taliban en dus wisten hoe hen te bereiken. Dat is volgens verzoeker dan ook hoe hij verwacht werd zich naar hen te begeven, via de dorpsoudsten die in Afghanistan altijd ingeschakeld worden als er problemen zijn. Het zou dan ook verwonderlijk zijn dat de taliban langs de dorpsoudsten om zouden willen handelen.

Verder haalt verzoeker aan dat zijn vader inderdaad werd geslagen na zijn vertrek en hiervan afzag, doch niet op zodanige wijze dat hij er twee jaar later, toen verzoeker hierover werd bevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, nog steeds last van had. De toen gestelde vraag luidde “*Hoe gaat het met [uw ouders]?*”. Indien verzoeker hierop geantwoord zou hebben dat zijn vader twee jaar eerder, vlak na zijn vertrek, in elkaar geslagen werd, dan zou dit antwoord naast de kwestie geweest zijn. Daar komt luidens het verzoekschrift nog bij dat verzoeker nagenoeg geen contact meer heeft met zijn familie en het dikwijls enkel lukt om slechts enkele woorden uit te wisselen. Het is, zo stelt verzoeker, dan ook niet verwonderlijk dat hij niet uitgebreid kon uitleggen hoe het met zijn ouders gaat.

Vervolgens geeft verzoeker toe dat hij pas zeer laat tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat de taliban zijn ouderlijk huis bezochten vijf tot zes dagen na zijn vertrek, maar wijt dit aan focus op een deel van de vraagstelling. Hij zag het bezoek van de taliban niet als de reden waarom hij kon terugkeren, maar eerder als een gevolg. Het betreft volgens verzoeker een jammerlijk misverstand en het was nooit zijn intentie om kwaadwillig sommige gebeurtenissen verborgen te houden, noch verzoonde hij dit bezoek.

Tot slot, wat betreft de beperkte informatie die hij kon geven over de aanval in Suraj, werpt verzoeker op dat hij nochtans zijn uiterste best deed om hierover alles te vertellen wat hij wist. Hij was echter, toen hij in Afghanistan was, nog zeer jong en slechts een simpele geitenhoeder. Hij was niet bezig met het bestuderen en analyseren van de politieke situatie, de strategieën van de taliban of aanvallen die in zijn buurt gebeurden. Het was bovendien niet deze aanval die de aanleiding van zijn problemen vormde, maar de ongelukkige samenloop van omstandigheden, zoals hierboven aangehaald. Verzoeker had niets te maken met de aanval. Het was doordat hij familieleden had die banden hadden met de overheid en doordat hij een groep talibs tegenkwam de dag voor de aanval dat hij ervan verdacht werd informatie door te spelen. Daar komt nog bij dat hij na de machtsovername het nieuws kreeg dat zijn ouders door de taliban vermoord werden en dat zijn broer zwaar door hen werd mishandeld. Hij stelt een foto van zijn overleden vader gezien te hebben gekregen, maar de persoon hierop afgebeeld was zodanig toegetakeld dat het voor hem onmogelijk was om zijn eigen vader duidelijk te herkennen.

2.1.3. Voorts gaat verzoeker in op zijn situatie als ‘verwesterde Afghaan’ na de machtsovername door de taliban. *In casu* liet de verwerende partij volgens verzoeker duidelijk na om zijn situatie na de machtsovername grondig te analyseren, wat indruist tegen hetgeen door de Raad werd bepaald in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Verzoeker wijst op een door NANSSEN in oktober 2021 gepubliceerd onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de taliban. In haar onderzoek raadpleegde NANSSEN verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigen, namelijk dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en dat het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft (stuk 4 bij het verzoekschrift, p. 7-9). In tegenstelling tot de situatie vóór de machtsovername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden (stuk 4, p. 10). Dit wordt bevestigd door het UNHCR in haar adviesnota van februari 2022. De bestreden beslissing druist volgens verzoeker dan ook in tegen het advies van het UNHCR (stuk 14 bij het verzoekschrift).

Voor ‘verwesterde’ Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden. Ook het UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds vóór de machtsovername een negatieve beslissing kregen (stuk 4, p. 10-11). Bovendien blijkt uit eerder onderzoek dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden (stuk 16 bij het verzoekschrift, p. 6). Verwestern staat, volgens de taliban en ook de Afghaanse

samenleving, gelijk aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen (stuk 16, p. 6-7). Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, zullen te maken krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren (stuk 4, p. 15-16). NANSEN staakt deze bevinding met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden (stuk 4, p. 16). Bovendien lopen terugkeerders eveneens het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen (stuk 4, pp. 17). Tenslotte kennen terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap (stuk 4, p. 18-19).

Verzoeker stelt voorts dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, wijst verzoeker op arrest nr. 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019 en naar het onderzoek van NANSEN dat bovendien arresten van de Raad, die in deze lijn oordeelden, verzamelt (stuk 4, p. 22-23). Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke bekering, verwijst verzoeker naar een EASO-rapport uit 2017.

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep. Zij die tot deze groep behoren, lopen niet alleen het risico op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap (stuk 4, p. 26-29). Ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving (stuk 16, p. 8). Uit verschillend onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld, omwille van hun verblijf in Europa (stuk 16, p. 8-9). De actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap (stuk 16, p. 10-12), maar ook de taliban. Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze "*het spel meespelen*" en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden. Dit zou immers ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen (stuk 4, p. 29). De conclusie van het onderzoek van NANSEN is dan ook:

"NANSEN concludeert dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, proregeringsgezinnd of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN- Vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag." (stuk 4, p. 30)

Ook al beloofden de taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, de ervaring leert volgens verzoeker dat aan deze woorden weinig vertrouwen gehecht kan worden. Enkele voorbeelden van beloftes die niet werden gehouden zijn luidens het verzoekschrift te vinden in het rapport van de *United Nations High Commissioner for Human Rights* betreffende de mensenrechtensituatie in Afghanistan, dat werd gepubliceerd op 8 februari 2022 (stuk 6 bij het verzoekschrift). Ook *Human Rights Watch* en *WeWorld* publiceerden een rapport waarin ze de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan onder talibanbewind analyseren. Het is volgens verzoeker aldus zeer duidelijk dat de taliban de beloftes voor een "*humaner beleid*" niet nakomen. Dit geldt wat betreft Hazara's en vrouwen en meisjes, en er moet volgens verzoeker aldus, naar analogie, vanuit worden gegaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren, dit in tegenstelling tot de conclusie van de verwerende partij. EASO, ten slotte, bevestigt dat de situatie verschilt per regio, en stelt bovendien vast dat blijkt dat de regels verstrengen in de regio's waar de taliban aan invloed winnen. Verzoeker, zich baserend op alle informatie die hierboven verzameld werd, sluit zich aan bij de conclusie die door NANSEN werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terug naar Afghanistan keren (stuk 4, p. 47).

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing (p. 8) dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien niet uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij volgens verzoeker geheel voorbij aan al het onderzoek dat hierover werd gevoerd. De verwerende partij ging aldus over tot een gedeeltelijke lezing van het betreffende EUAA-rapport en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd

kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verwerende partij aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, stelt verzoeker dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

Verzoeker werpt tot slot op dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft en dat hij door zijn reis naar en verblijf van meer dan drie jaar in België dan ook duidelijk verwesterd is. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving. Hij stelt goed geïntegreerd te zijn in België, dankzij onder meer zijn vorig werk in een carwash en zijn huidige werk in een restaurant in Oostende.

2.1.4. In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Hij stelt vooreerst dat het UNHCR in februari 2022 geactualiseerde richtlijnen met betrekking tot de beschermingsnoden van Afghanen publiceerde. Daarin stellen ze duidelijk dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Als reden hiervoor geeft zij aan dat er op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Ook EUAA publiceerde in april een nieuw rapport over Afghanistan, waarin ze onder andere de veiligheidssituatie bespreekt, evenals de socio-economische situatie sinds de machtsovername. Zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, concludeert ook EUAA dat het niveau van willekeurig geweld daalde sinds 15 augustus 2021. Bovendien stellen zowel het UNHCR als EUAA vast dat er op dit moment slechts beperkte informatie beschikbaar is. De onderzoeksdienst van de verwerende partij, CEDOCA, komt tot een andere conclusie. NANSEN vergeleek de rapporten van internationale organisaties UNHCR en EUAA met de COI-focus die op de website van het commissariaat-generaal terug te vinden is (stuk 19). Verzoeker stelt tot zijn verbazing vast dat de verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van het UNHCR. Dit is naar zijn mening uiterst merkwaardig, aangezien het UNHCR een van de belangrijkste bronnen van het commissariaat-generaal was vóór de machtsovername door de taliban. Daarenboven heeft het advies van het UNHCR een significante bewijswaarde, minstens zou het dit moeten hebben (stuk 19, p. 21). De verwerende partij kan aldus niet zomaar het advies van het UNHCR naast zich neerleggen. Indien zij dit toch wil doen, moet zij met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen aantonen waarom zij een andere mening toegedaan is, *quod non*. Daar komt nog bij dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker naliët om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan. Deze verwachting is echter niet in overeenstemming met de medewerkingsplicht van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Vluchtelingenwerk Vlaanderen analyseerde dit punt reeds zeer nauwkeurig (stuk 18 bij het verzoekschrift, p. 1-3).

Verzoeker wijst erop dat hij werd gehoord voor de machtsovername door de taliban, waardoor hem moeilijk verweten kan worden dat hij niet spontaan zijn dossier heeft geactualiseerd en geen informatie met betrekking tot de actuele situatie in zijn regio in Afghanistan heeft overgemaakt. Immers werd noch hij, noch zijn raadvrouw geïnformeerd over de procedure die door de verwerende partij zou worden gebruikt om de dossiers van Afghaanse asielzoekers opnieuw te analyseren, na een pauze van ongeveer negen maanden. Op de website van de verwerende partij stond sinds augustus 2021 slechts te lezen dat de analyse van de Afghaanse dossiers opgeschort werd en, sinds januari 2022, dat *“vanaf februari er opnieuw beslissingen [zullen] genomen worden voor Afghaanse dossiers waarin al een persoonlijk onderhoud plaatsvond, maar waarvoor nog geen beslissing genomen is”*. Er werd, aldus verzoeker, geen woord gezegd over de nood voor Afghaanse asielzoekers om hun dossier te actualiseren. Integendeel wordt in een ander (algemeen) bericht aangewezen dat asielzoekers verzocht worden om geen contact op te nemen met de verwerende partij om informatie te bekomen over de vertraging in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Hieruit volgt volgens verzoeker dat niet zonder meer besloten kon worden dat hij geen elementen aanbracht die de potentiële impact van de talibanoverheid op zijn dagelijkse leven kunnen aantonen. De verwerende partij beschikt over een onderzoeksdienst en kan eenvoudiger de weg vinden naar rapporten van internationale organisaties. De verwerende partij had hem dan ook opnieuw kunnen uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud, om de gevolgen van de gewijzigde toestand op zijn persoonlijke situatie uit te leggen.

2.1.5. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker vooreerst opnieuw naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 waarin gesteld werd dat vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie

in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Het komt er volgens verzoeker dus voor hem op aan om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Wat dit betreft, blijkt uit de interactieve dialoog betreffende het rapport over Afghanistan van de Hoge Commissaris dat door de machtsovername wel degelijk de situatie aanzienlijk verslechterde (stuk 8), wat ook wordt bevestigd door de organisatie *World Food Programme* in haar vooruitzichten voor februari tot en met mei 2022 en door de Wereldbank (stuk 12 bij het verzoekschrift). Zoals ook door de Raad werd aangehaald in voormeld arrest nr. 270 813, staan een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van neerleggen van het verzoekschrift vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan niet als vluchteling erkend kan worden (stuk 5, p. 4-5). Dat de situatie schrijnend en uitermate ernstig is, blijkt eens te meer uit de oproep van de UN *Emergency Relief Coordinator*.

Vervolgens analyseert verzoeker de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water), net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna een analyse van de humanitaire situatie volgt.

Volgens de informatie die werd verzameld in het NANSSEN Profiel, werd sinds de taliban de macht overnamen in Afghanistan de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Zo blijkt bijvoorbeeld dat alle maatregelen die werden genomen om de verspreiding van het Covid-19 virus in te dijken, zijn weggefallen. Volgens de WHO en eveneens bevestigd door OCHA: *“Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. (...)”* (stuk 4, p. 38). *France 24* meldde op 8 november 2021 dat in sommige delen van het land de gezondheidsvoorzieningen gesloten bleken en dat (zelfs) in de hoofdstad Kabul ziekenhuizen het zonder elektriciteit of water moeten stellen. Dit als resultaat van de humanitaire crisis na de machtsovername door de taliban en de opschorting van internationale hulp (stuk 13). Deze verontrustende vaststellingen werden tevens door verschillende andere nieuwsplatformen bevestigd.

Ook wat betreft voedselvoorziening zijn er grote problemen. Volgens verschillende rapporten bevindt op dit moment de helft van de bevolking zich in hongersnood. De situatie is dermate schrijnend dat ouders soms geen andere uitweg zien dan een van hun kinderen te verkopen, om zo de anderen te kunnen voeden. Verzoeker verwijst naar meerdere bronnen (o.a. stukken 9 en 11 bij het verzoekschrift), die aangeven dat de bevolking van Afghanistan te kampen heeft met aanhoudende voedselonzeekerheid en ondervoedingscrisis, hoge kindersterfte en dat nauwelijks beterschap op te merken is. Daar komt nog bij dat het land op het moment van neerleggen van het verzoekschrift getroffen wordt door uitzonderlijke regenval.

In verband met watervoorziening voert verzoeker aan dat het onderzoek van de *UK Home Office* licht werpt op de schrijnende situatie in Afghanistan wat betreft toegang tot (proper) water en andere sanitaire faciliteiten (stuk 12, p. 21-22) en de enorme, desastreuze, impact van de machtsovername op de toegang van de Afghaanse bevolking tot schoon water bevestigt.

De machtsovername door de taliban had bovendien ook een significante impact op de werkgelegenheidsgraad (stuk 12, p. 13-14).

Betreffende de humanitaire situatie haalt verzoeker aan dat *UK Home Office* zich pessimistisch uitlaat (stuk 12, p. 16). NANSSEN waarschuwt bovendien voor mensenrechtenschendingen in de gebieden waar het geweld afnam, naar analogie met Somalië in de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden en het door de taliban gecontroleerde Afghanistan (in het licht van het arrest *“Sufi en Elmi”* van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM)) (stuk 4, p. 40 en 44-45).

De machtsovername door de taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand hierboven beschreven. Opvallend is echter dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022, hetzelfde stelt. Daaruit volgt dat de taliban ofwel niet in staat zijn, ofwel onwillig zijn, om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit is niet slechts een vermoeden, maar blijkt ook uit de verklaringen van de taliban Minister voor Buitenlandse zaken op het *Antalya Diplomacy Forum* in Turkije van maart 2022. Op 22 juni 2022 kreeg Afghanistan te maken met een uitzonderlijk zware

aardbeving en werd o.a. de provincie Nangarhar geconfronteerd met overstromingen en de taliban bleken niet in staat om de Afghaanse bevolking na deze verschrikkelijke ramp te helpen.

Verzoeker besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

2.1.6. Ook voor wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In eerste instantie, aldus verzoeker, besliste de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban het conflict gerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van *“een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”* (stuk 3, punt 4.4.17). Een belangrijke precisering is volgens verzoeker echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen, maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment. Bovendien wijst verzoeker op het volgende:

“4.4.17 In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggefallen (p.8-11). De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).”

Deze bedenking is volgens verzoeker inderdaad ook in het onderhavige geval zeer pertinent, daar de verwerende partij, net zoals het geval was in de beslissing die met het arrest van 31 maart 2022 werd geannuleerd, evenmin informatie neerlegt die dateert van na december 2021.

In verband met de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan haalt verzoeker aan dat het niet zo is dat het geweld volledig verdween of dat er geen burgerslachtoffers meer vielen sinds de machtsovername. Sterker nog, volgens een nieuwsbericht dat verscheen in *Hasth e Subh Daily*, vonden begin april nog luchtaanvallen plaats in de Helmand provincie. Het doelwit was een taliban-wapendepot (stuk 17 bij het verzoekschrift). Bovendien blijkt dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en dat de organisatie plots in meer provincies aanwezig is (stuk 14, p. 12-13). Vooral in Jalalabad bleek het IS-geweld torenhoog (stuk 14, p. 15). Het EASO-rapport, dat door de verwerende partij slechts gedeeltelijk gelezen werd, bevestigt deze zorgwekkende trend. EASO waarschuwt bovendien voor potentiële banden met Al-Qaeda. De situatie blijft aldus extreem onzeker en volatiel. Het rapport van de *UK Home Office* poogt vervolgens om een zo volledig mogelijk overzicht te geven van de veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden en het aantal burgerslachtoffers dat daarbij viel. Een aantal organisaties publiceert deze informatie ook niet langer, en zij die het nog wel doen ondervinden dat deze taak steeds moeilijker wordt (stuk 14, p. 18-25). Ook ASYLOS en EASO publiceerden in hun laatste *updates* (respectievelijk van 6 april 2022 en januari 2022) een overzicht van veiligheidsincidenten. Het is, aldus verzoeker, duidelijk dat de taliban vooralsnog niet slagen in hun opdracht die bestaat uit het voorzien van veiligheid en zekerheid aan haar bevolking. De *UK Home Office* publiceerde in april nog een *update* betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan. Het is volgens verzoeker zorgwekkend dat er de laatste tijd opnieuw berichten in de media verschijnen waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt in het land. In april 2022 publiceerde ACLED een rapport waarin zij een grim beeld schetst van de actuele veiligheidssituatie. De provincie Nangarhar, waaruit verzoeker afkomstig is, blijkt nog steeds regelmatig het toneel van aanslagen te zijn. Berichten van geweld blijken eerder de regel dan de uitzondering te zijn. De twee meest recente *“Weekly Regional Overviews”* op de website van ACLED berichtten immers nog steeds over zeer veel gewelddadige incidenten in Afghanistan, en in Nangarhar in het bijzonder.

Wat betreft het bewind van de taliban, stelt NANSEN in haar onderzoek (stuk 4, p. 32):

“Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind.”

In *La Libre* verscheen op 23 maart 2022 een opiniestuk dat pijnlijk duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder talibanbewind en hoe beslissingen die aan Afghansen de beschermingsstatus weigeren dan ook moeilijk te begrijpen zijn. Uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, blijkt volgens verzoeker daarenboven dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de Taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigde (stuk 4, p. 33). In diezelfde lijn besluit ook de *UK Home Office* in haar laatste rapport (stuk 11, p. 24-25). Vlak na de machtsovername werden meteen verschillende grove mensenrechtenschending vastgesteld (stuk 4, p. 33-35). Daar komt nog bij dat een leven onder talibanbewind *an sich* risico's met zich mee brengt (stuk 4, p. 35-38).

Verzoeker stelt, in verband met zijn persoonlijke omstandigheden, dat *in casu* niet wordt bestreden dat hij een jonge man is, die nu al meer dan drie jaar in Europa verblijft, wat *“persoonlijke omstandigheden”* inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Daar komt nog bij dat verzoeker geen Pashtoun is, maar Pashaji, waardoor hij als etnische minderheid luidens het UNHCR een groter risico loopt dat zijn rechten niet gerespecteerd zullen worden (stuk 5, p. 4).

Verzoeker besluit dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de situatie in Afghanistan ‘op dit moment’ wel degelijk *“een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*.

Ten slotte moet volgens verzoeker de rechtspraak van het EHRM worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling en dus van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hiervoor naar de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen die deze rechtspraak van het EHRM samenvat (stuk 18, p. 4-6).

2.1.7. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- NANSSEN, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend Verzoek”*, oktober 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 4);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- UNOCHA, *“Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”*, 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- UNOCHA, *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”*, 11 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- OHCHR, *“Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan”*, 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- World Food Programme (WFP), *“Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”*, 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- United Nations, *“Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”*, 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- UK Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- UK Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation”*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);
- France 24, *“Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”*, 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 13);

- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*”, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 14);
- La Libre, “*Les Afghans aussi méritent notre aide*”, 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*”, 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- Hasth-e-Subh Daily, “*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*”, 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 17);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*”, 25 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18);
- Nansen Note 2 – 22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossier*”, 23 juni 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 19).

2.2.2. Op 2 oktober 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een arbeidsovereenkomst (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.7. Landeninformatie

Verzoeker klaagt een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR "*Guidance note*" van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 2 oktober 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten

dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “Guidance note” van februari 2022.

Dat uit een intervisie van NANSSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omdat ze hem aanzien als een spion voor de voormalige Afghaanse overheid. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven en voorgewende vrees voor de taliban. Zijn asielrelaas wordt immers gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en verder kunnen er ook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt. Zo is het (i) weinig aannemelijk dat de taliban verzoeker herkend zouden hebben toen hij op de top van een berg stond waar hij zijn geiten liet grazen en toen de talibs op een zekere afstand passeerden. Verder (ii) kan de bewering dat de taliban er hem dan nog eens zouden van verdenken een spion te zijn voor de overheid al helemaal niet overtuigen. Daarenboven (iii) zijn verzoekers verklaringen over wanneer hij beschuldigd werd en wanneer hij Afghanistan verlaten heeft sterk verschillend doorheen de asielprocedure. Voorts (iv) wordt opgemerkt dat de wijze waarop de taliban duidelijk gemaakt hebben dat ze verzoeker ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid evenmin binnen een logisch geheel past. Bovendien (v) is het zeer

merkwaardig dat verzoeker de brief van de taliban diende te brengen naar zijn leerkracht Pashtou om te weten wat erin stond aangezien verwacht kon worden dat hij de brieven in het Pashtou zelf zou kunnen lezen of op zijn minst begrijpen. Verder (vi) wordt over de brief opgemerkt dat hierin aan verzoeker werd gevraagd om zich naar de rechtbank te begeven, maar dat er niet in vermeld stond waar deze precies was en dit werd hem nooit gezegd. Voorts (vii) doet het gegeven dat verzoeker pas danig laat tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding maakte van het bezoek van de taliban bij hem thuis vijf of zes dagen na zijn vertrek en waarbij zijn vader geslagen werd vermoeden dat hij dit feit verzonnen heeft. Daar komt nog bij (viii) dat verzoekers verklaringen omtrent de aanval in Suraj, daags nadat hij de talibs op een berg zag passeerden, zeer beperkt blijven. Tot slot (ix) wordt nog aangestipt dat het gegeven dat verzoeker nooit asiel aanvraagde in een ander Europees land onderweg naar België de ernst en geloofwaardigheid van de beweerde vrees ondermijnt en doet vermoeden dat er andere motieven aan de basis van zijn vertrek lagen. De door verzoeker neergelegde documenten (x) zijn, omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen redenen, dan weer niet bij machte een ander licht te werpen op de conclusie in verband met de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Al deze motieven worden op zeer omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in de geloofwaardigheid van zijn relaas en vrees, het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het uiten van blote beweringen en het opwerpen van vergoelijkingen. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ingeroepen asielmotieven en beweerde vrees voor de taliban.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk heeft gemaakt. De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.8.2.1. De Raad stipt vooreerst aan dat, waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de actualiteit van de voorgehouden problemen met de taliban, dit omdat verzoeker van de taliban wegvluchtte goed wetende dat ze zouden vragen om opnieuw moto's te herstellen, verzoeker verklaarde sinds hij het zich kan herinneren in Afghanistan geitenhoeder te zijn geweest en dat van een al dan niet professionele bezigheid van motohersteller of van enige verplichtingen daartoe vanwege de kant van de taliban nergens sprake is in het administratief dossier. De Raad stelt dan ook vast dat voormelde zinsnede in het verzoekschrift een materiële vergissing moet zijn.

2.3.8.2.2. Met zijn theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van personen die om internationale bescherming verzoeken, vermag verzoeker op zich de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet aan het wankelen te doen brengen. Waar hij opwerpt dat traumatische gebeurtenissen een effect kunnen hebben op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen, stipt de Raad aan dat er tot op heden geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat van verzoeker, omwille van traumatische gebeurtenissen, geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat, rekening houdende met de genomen maatregelen, het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

Inzake verzoekers algemene opmerkingen aangaande de geenszins ideale omstandigheden van de persoonlijke onderhouds ten gevolge van Covid-19 die doen denken aan een politieverhoor, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat de genomen maatregelen, die overigens van kracht waren in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens de persoonlijke onderhouds, een invloed hebben gehad op de door hem afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatieproblemen zouden zijn ontstaan. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij zich, omwille van het gegeven dat zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geschied achter plexiglas, te dezen en bij het motiveren van de bestreden beslissing niet vermocht te steunen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker stelt verder dat de impact van culturele verschillen niet mag onderschat worden. De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker meent dat de vragen te Westers waren, het dan aan hem toekomt volgens zijn mogelijkheden zijn problemen aan te tonen en de vragen op zijn manier te beantwoorden. Verder komt het verzoeker toe te verklaren hoe, waar en op welke wijze hij omwille van de culturele verschillen dan precies anders zou zijn beoordeeld, hetgeen hij evenwel geheel nalaat. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. De herkomst uit een niet-westers land en zijn profiel van Afghaanse jongeman in een door de taliban geteisterde regio die op het punt stond om door hen overgenomen te worden ten tijde van de beweerde vervolgingsfeiten ontslaan hem niet van zijn medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rust. Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 89 877 van de Raad van 16 oktober 2012 en stelt dat de daarin gehanteerde redenering ook in dit geval moet worden gevolgd, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en dat elk dossier individueel en op basis van eigen merites wordt beoordeeld. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkene in het voormelde arrest.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de culturele verschillen, doet hij met dit niet-geconcretiseerd verweer geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Zijn betoog dat de verwerende partij zich te veel heeft gericht op de geloofwaardigheid, dat de beoordeling van deze geloofwaardigheid niet op zorgvuldige wijze is gebeurd en dat onvoldoende rekening is gehouden met de context, is niet gestoeld op enige feitelijke basis en wordt evenmin aangetoond door verzoeker. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt niet vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar verzoeker stelt dat een beschermingsverzoek niet kan worden afgewezen louter op grond van het feit dat geen schriftelijke stukken zijn overgemaakt die het verhaal van de verzoeker bevestigen, stipt de Raad aan dat verzoeker stukken neerlegde ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek en dat die door de verwerende partij meegenomen werden in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeker voert overigens geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.2.3. Wat betreft de geopperde problemen met de taliban, treedt Raad het omstandige gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoekers asielrelaas wordt gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en dat er ook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen worden opgemerkt.

Een eerste markante onwaarschijnlijkheid is gelegen in de bewering van verzoeker dat de taliban hem zouden herkend hebben toen hij op de top van een berg stond waar hij zijn geiten liet grazen en toen een groep talibs op een zekere afstand passeerde. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt onderbouwd:

“U verklaarde overdag een grote groep talibs gezien te hebben toen u op de top van een berg stond waar u uw geiten liet grazen (CGVS, p. 15). U wist dat het taliban waren omdat hun gezichten bedekt waren, ze witte vlaggen droegen en wapens hadden. Hierbij gaf u duidelijk te verstaan dat iedereen die ze zag zou weten dat het taliban waren, zelfs als u ze van ver zou zien (CGVS, p. 16). Op het moment dat de taliban passeerden stond u op een afstand die te ver was om te babbelen met hen maar wel dicht genoeg om ze te herkennen (CGVS, p. 15). Welke richting ze precies uitgingen wist u niet omdat ze naar meerdere plaatsen konden gaan vanop dat punt. U wist wel dat ze naar beneden gingen (CGVS, p. 15). Op het moment dat ze passeerden bevond u zich op één uur of twee uur wandelen van uw huis. Gelet op de voorgaande verklaringen is het weinig aannemelijk dat de taliban u zouden herkend hebben. Zoals u zelf te verstaan gaf was u gewoon een herder, waarvan er zeker nog zijn in de regio, die zijn dieren liet grazen op de berg. Uw uitleg dat ze het makkelijk kunnen weten omdat ze mensen hebben van alle dorpen en dat er namelijk maar één herder is in het dorp waardoor die makkelijk te vinden is kan voorgaande

vaststelling niet ombuigen (CGVS, p. 18). Zo dient u erop gewezen te worden dat het weinig waarschijnlijk is dat u de enige herder bent in uw dorp. In rurale gebieden, binnen Afghanistan, leeft het merendeel van de bevolking van landbouw en vee. Het hoeft dus niet veel betoog dat het weinig geloofwaardig is dat er slechts één herder per dorp zou zijn. Bovendien kon u, volgens uw verklaringen, van op de plek waar u de taliban zag naar verschillende plaatsen gaan aangezien u op een berg stond (CGVS, p. 15). Ze zouden dus ook geen enkel idee hebben in welk dorp ze precies naar u zouden moeten zoeken.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn eerdere verklaring dat er mensen vanuit zijn dorp bij de taliban zaten en dat hij op een zekere afstand van hen stond, met name te ver weg om met hen te kunnen praten, slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande elementen op grond waarvan het weinig aannemelijk is dat de talibs verzoeker als dusdanig zouden herkend. Daar komt nog bij dat verzoeker ervan uitgaat dat bij de talibs die hij die bewuste dag vanop een berg zag passeren personen van zijn dorp zaten. Dit is louter giswerk daar hij zelf aangaf dat bij de meesten hun gezichten bedekt waren en dat hij niemand herkend had. Verder werpt verzoeker op dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat er in het dorp meerdere herders waren, iedereen in het dorp wist welke jongens er geiten hoeden en dat het aldus niet zo moeilijk geweest moet zijn voor de dorpelingen die bij de taliban waren om verzoeker van de andere veehoeders te onderscheiden aan de hand van zijn postuur, lengte, aantal geiten, etc. Opnieuw wijst de Raad erop dat niet met zekerheid blijkt dat er bij de groep talibs personen van zijn dorp zaten en met zijn loutere *post factum* verklaring dat hij van andere herders te onderscheiden zou zijn naargelang zijn niet nader gespecificeerde lichaamskenmerken en grootte van de kudde slaagt verzoeker er ook niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat hij aangaf dat hij vanop de plek waar hij de talibs zag naar verschillende plaatsen kan gaan aangezien hij op een berg stond en hij zich toen op één of twee uur wandelen van zijn huis bevond waardoor de talibs dan ook moeilijk konden weten in welk dorp ze precies zouden moeten zoeken.

Waar in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze onderbouwd wordt dat het nog minder waarschijnlijk is dat verzoeker beschuldigd werd van spionage, werpt verzoeker op dat er verkeerdelijk vanuit gegaan wordt dat hij niet herkend werd door de taliban en dat geen rekening is gehouden met het feit dat een groot aantal van zijn familieleden voor de overheid werkte. Het is de samenloop van deze omstandigheden die er volgens verzoeker toe leidde dat hij van spionage beschuldigd werd. De Raad kan verzoeker niet bijtreden in zijn betoog. Waar hij opnieuw opwerpt dat er verkeerdelijk vanuit wordt gegaan dat hij niet herkend werd door de taliban, kan volstaan te verwijzen naar wat hierover reeds is gesteld. Waar hij verder opwerpt dat geen rekening is gehouden met het feit dat een groot aantal van zijn familieleden voor de overheid werkte, waaronder zijn broer die voor de lokale politie werkte en waarvan bewijzen werden neergelegd, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure nooit aangaf dat hij omwille van zijn familiebanden zou zijn herkend, laat staan dat hij hierdoor van spionage verdacht zou worden. Bovendien gaf hij aan dat zijn broer maar één keer om de zes maanden naar huis kwam en dat alleen hij en zijn ouders wisten dat zijn broer voor de lokale politie werkte waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoeker een risico zou lopen omwille van het profiel van zijn broer (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Bij het beroep van zijn broer kunnen overigens kanttekeningen worden geplaatst, gelet op volgende overwegingen van de bestreden beslissing: *“De werkbadge van uw broer betreft een fotokopie wat niet als een betrouwbaar bewijsstuk gezien kan worden aangezien dit makkelijk door middel van knip- en plakwerk vervalst kan worden. Dit element houdt geen rechtstreeks verband met de door u beweerde feiten en kan ook uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken aangezien uw verklaringen omtrent het werk van uw broer zeer vaag bleven (CGVS, p. 19) en bijgevolg niet geloofwaardig zijn. Zo wist u enkel te zeggen waar hij gestationeerd was maar wat hij precies deed voor de politie en wie zijn baas is weet u niet.”* Verder maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, gevraagd naar zijn familieleden, geenszins melding dat nog andere leden behalve zijn broer voor de overheid zouden hebben gewerkt, laat staan dat de plaatselijke taliban daarvan op de hoogte zouden zijn (*ibid.*, p. 11). Met zijn betoog slaagt verzoeker er aldus geenszins in afbreuk te doen aan het geheel van volgende overwegingen op grond waarvan verzoeker er niet weet van te overtuigen dat hij door de taliban als spion voor de overheid zou aanzien worden: *“Dat de taliban u er dan nog eens van zouden verdenken een spion te zijn voor de overheid kan al helemaal niet overtuigen. Zo kwam zeer duidelijk naar voren uit uw verklaringen dat de taliban, een grote groep met witte vlaggen en wapens die zich verplaatsten op klaarlichte dag, zich allesbehalve onopgemerkt verplaatsten in uw regio. U gaf zelf te verstaan dat u het eigenlijk niet speciaal vond dat daar zo een grote groep talibs passeerden omdat er ook talibs afkomstig waren uit uw dorp (CGVS, p. 15). Zo hechtte u er zelf niet veel belang aan toen ze passeerden omdat u zich moest focussen op uw geiten (CGVS, p. 15). Mocht het werkelijk een uitzonderlijk gegeven zijn dat zo een grote groep talibs zich ergens naartoe begaven dan kan verwacht worden dat u er beter op gelet zou hebben. Dat u echter gewoon*

verder ging met uw werk zoals u dagelijks deed en 's avonds naar huis ging en gewoon ging slapen (CGVS, p. 16) bevestigt slechts de bevinding dat hier niks abnormaal aan was. Gelet op het voorgaande kan gesteld worden dat het geen steek houdt dat de taliban, nadat ze aangevallen werden, iemand zouden verdenken van hun locatie doorgegeven te hebben aan de overheid terwijl ze geen enkele moeite ondernamen om zich ongezien te verplaatsen door de regio. Dat ze dan nog eens een 'simpele' herder, die bovendien niet kon weten naar waar de talibs precies gingen omdat ze meerdere richtingen konden uitgaan, zouden beschuldigen als spion is niet aannemelijk. Dat de taliban trouwens verrast zouden zijn dat ze werden aangevallen kan evenmin overtuigen. Zo verklaarde u toen u 's nachts gewoenshotten hoorde dat het niet abnormaal was aangezien er wel vaker gevechten waren tussen de taliban, lokale politie en Daesh in Suraj (CGVS, p. 16). Deze en voorgaande vaststellingen doen reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Daar komt nog bij dat verzoekers verklaringen over wanneer hij precies beschuldigd werd en wanneer hij Afghanistan verlaten heeft sterk verschillend zijn doorheen zijn opeenvolgende verklaringen in de procedure. Deze tegenstrijdigheden worden in de bestreden beslissing als volgt onderbouwd:

"Zo had u bij DVZ verklaard dat u vertrokken was uit uw dorp aan het einde van de zomer in 2019 (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10, 32). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter de taliban gezien te hebben aan het einde van de winter. De koudste maanden jaddi en dalwa (= 23 december tot 20 februari) waren voorbij maar er was nog tijd voor de zomer. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u twee dagen later vertrok, nadat u de taliban gezien had, volgens uw verklaringen (CGVS, p. 15, 18). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan er ongeveer negen maanden over gedaan te hebben om in België te geraken (CGVS, p. 20) wat opvallend is aangezien u aangekomen bent in België op 15 juni 2020. Dit zou dus betekenen dat u vertrokken was in september 2019 en dus niet kon bedreigd zijn in de winter. Dat u in het begin van de asielprocedure verklaarde dat de feiten zich voordeden aan het einde van de zomer om dan later, tijdens het persoonlijk onderhoud, te verklaren dat ze zich afspeelden aan het einde van de winter/begin van de lente is an sich al vreemd. Dat u dan aan het einde van het persoonlijk onderhoud, vermoedelijk onbewust, toch te verstaan gaf dat uw vertrek aan het einde van de zomer was is wel heel erg tegenstrijdig met uw eerdere verklaring. Het Commissariaat-generaal dient u er bijgevolg op te wijzen dat dit allesbehalve doorleefd overkomt. Er kan immers verwacht worden dat iemand enige indicatie heeft van wanneer die vertrokken is uit zijn dorp en hierover consistent is doorheen zijn verklaringen. Bij u is dat klaarblijkelijk niet het geval. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De bewering van verzoeker dat hij vreest dat enkele van zijn verklaringen verloren gingen in de vertaling, kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van zijn gezegden duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoeker op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Waar hij stelt dat zijn moedertaal Pashai en niet Pashtou is, merkt de Raad op dat verzoeker in de 'verklaring betreffende de procedure' van 23 februari 2021 aangaf dat hij het Pashtou voldoende beheerst om de problemen dit tot zijn vlucht geleid hebben te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden en toen verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk en dat hij het steeds zal melden indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk. Bij de vragenlijst '*bijzondere procedurele noden*' gaf verzoeker aan dat zijn moedertaal Pashai is, maar dat het voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel zal lukken in het Pashtou. Hij verzocht toen, in de mate van het mogelijke, om voor zijn volgende interview een tolk te krijgen die Pashai spreekt. Het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd afgenomen met bijstand van een tolk Pashtou. Verzoeker, aan het begin van het onderhoud gevraagd of hij de tolk goed begrijpt, gaf aan dat hij hem niet zo heel goed begrijpt maar wel begrijpt, waarop de *protection officer* aangeeft dat hij weet dat het niet makkelijk is, dat het commissariaat-generaal geen Pashai tolken heeft en dat verzoeker als hij de tolk niet begrijpt iets gerust opnieuw kan vragen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). In verband met het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker dan weer aan dat het goed verliep, maar dat het voor hem moeilijk was om alles te vertellen en begrijpen in het Pashtou, dat hij de tolk "*oke [kon] verstaan maar niet zeer goed aangezien er geen andere opties was moest ik wel*" en dat hij alle essentiële elementen waarom hij een beschermingsverzoek indient kort heeft kunnen weergeven (*ibid.*, p. 3). Op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat hij de tolk goed verstond en dat hij de dingen die hij niet begreep opnieuw heeft gevraagd, maar dat hij hem goed begreep. Verzoekers advocaat maakte evenmin opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (*ibid.*, p. 22). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is

geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Bij de passages waarbij hem gevraagd werd wanneer hij precies beschuldigd werd en wanneer hij Afghanistan verlaten heeft, gaf verzoeker niet aan dat hij toen de tolk niet goed zou hebben begrepen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig en voor het eerst in het verzoekschrift opwerpen dat zijn verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren, verloren gingen in de vertaling. Niet alleen waren verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, doch tevens vroeg en ontving verzoeker van de notities van deze persoonlijke onderhouden een kopie op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Dient in dit kader te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. Gezien verzoeker omtrent de voormelde passages in de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze passages, kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan hij heden niet laten uitschijnen dat zich een mogelijks onnauwkeurige vertaling zou hebben voorgedaan (administratief dossier, map documenten, stukken 8 en 9). Tenslotte laat verzoeker na om inzake de vermeende problemen inzake de communicatie of vertaling om deze aan de hand van concrete elementen en argumenten te onderbouwen en ook maar enige verdere duiding te verschaffen. Waar hij thans opwerpt dat hij zich niet meer kan herinneren wanneer hij precies vertrok, dat het enige wat hij zeker weet is dat hij vertrok in 1399 (2019) en dat het warm, noch koud was op dat moment, slaagt hij er geenszins in de toch wel aperte tegenstrijdigheden over de periode van zijn vertrek doorheen zijn opeenvolgende verklaringen te ontcrachten.

In verband met de ontvangen dreigbrief van de taliban haalt verzoeker aan dat het zijn vader was die hem opdroeg om naar zijn leerkracht Pashtou te gaan om deze te laten voorlezen en dat het hem niet duidelijk was waarom. In de Afgaanse samenleving worden beslissingen van vaders of ouderen niet in vraag gesteld. Verzoeker gaat ervan uit dat zijn vader meer vertrouwen had in de vaardigheden van een oudere man. De Raad merkt, in navolging van de commissaris-generaal, op dat verzoeker verklaarde acht jaar naar school te zijn geweest en dit tot aan zijn vertrek, dat de lessen in het Pashtou waren en dat hij aangaf zowel Pashtou en Pashai te kunnen lezen en schrijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Er kon dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in staat zou moeten zijn de ontvangen dreigbrief te kunnen lezen of op zijn minst begrijpen. Wat er ook van zij, door via een brief verzoeker op de hoogte te brengen dat ze hem ervan verdachten hun locatie te hebben doorgegeven aan de overheid, handelen de taliban niet binnen een logisch geheel. Indien verzoeker daadwerkelijk door de taliban ervan verdacht werd een spion voor de overheid te zijn en verantwoordelijk voor het doorgeven van hun locatie, dan kan redelijkerwijze van de taliban verwacht worden dat ze verzoeker persoonlijk zouden komen halen en hem niet de kans zouden geven om te ontsnappen. Verzoeker gaf aan thuis te zijn op het moment dat ze de brief bezorgden, zodat ze toen de mogelijkheid hadden om verzoeker mee te nemen. Verzoeker kan met zijn ongestaafd betoog dat het algemeen geweten is dat sommige fracties van de taliban de mensen eerst uitnodigen om “vrijwillig” hun bevelen op te volgen, alvorens over te gaan tot drastischere maatregelen, niet van het tegendeel overtuigen. Waar hij verder opwerpt dat verwacht werd dat hij zich via de dorpsoudsten, die dezelfde dag van de ontvangst van de brief naar de taliban gingen, naar de taliban zou begeven, oppert verzoeker niet meer dan een loutere *post factum* vergoelijking en hiermee verklaart hij nog niet waarom de taliban hem niet onmiddellijk zouden meenemen en hem aldus de kans gaven te vluchten. In verband met de brief wordt in de bestreden beslissing volledigheidshalve nog als volgt overwogen: *“Volledigheidshalve dient over de brief ook opgemerkt te worden dat ze vroegen om u naar de rechtbank te begeven maar waar deze precies was stond er niet in vermeld en werd u nooit gezegd (CGVS, p. 17). Gevraagd of u deze rechtbank wist zijn bleef u het antwoord schuldig. U had een vermoeden dat het in Shulat was omdat de meeste van hun ontmoetingen daar plaatsvonden maar u was het niet zeker (CGVS, p. 17). Dat ze verwachten dat u zich toont maar dat er niet expliciet wordt gesteld waar u zich moest aanbieden is onlogisch. Dat u bovendien niet spontaan kon uitleggen hoe u zoiets te weten zou kunnen komen is eveneens vreemd. Als u werkelijk in talibangebied woonde dan kan verwacht worden dat u zou weten aan wie u dat kon vragen. Het komt*

echter weinig doorleefd over dat u dit niet weet. Deze en voorgaande vaststellingen doen weerom vermoeden dat u zaken niet waarheidsgetrouw weergegeven hebt wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zet." Verzoeker laat deze pertinente overweging evenwel geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift.

Verder wordt in de bestreden beslissing terdege opgeworpen dat verzoeker pas danig laat tijdens zijn persoonlijk onderhoud opwierp dat de taliban vijf tot zes dagen na zijn vertrek naar zijn huis kwamen en zijn vader toen sloegen (*ibid.*, p. 18). Niet alleen maakte verzoeker hiervan geenszins melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het met zijn ouders gaat, stelde hij dat ze het goed stellen maar maakte verzoeker geen melding van dit toch wel aanzienlijk feit, hetgeen bevreemdend overkomt (*ibid.*, p. 12). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat indien hij op deze vraag zou geantwoord hebben dat zijn vader twee jaar eerder, vlak na zijn vertrek, in elkaar geslagen werd, naast de kwestie zou geweest zijn. Dat hij toen niet zodanig zou geslagen zijn geweest dat hij daar twee jaar later nog van af zag, verschoont het verzwijgen van dit incident niet, evenmin als het vermeende gebrek aan contact. Daar komt nog bij dat verzoeker ook werd gevraagd alle redenen te geven waarom hij vertrokken was en niet kon terugkeren (*ibid.*, p. 14). Ook toen maakte verzoeker geenszins melding van het bezoek van de taliban aan zijn ouders kort na zijn vertrek. Dat hij het bezoek van de taliban niet zag als de reden waarom hij kon terugkeren, maar eerder als een gevolg, kan het niet vermelden van dit feit dat wel degelijk wijst op een mogelijk element waarom hij niet zou kunnen terugkeren geenszins vergoelijken. Dat het nooit zijn intentie was om kwaadwillig sommige gebeurtenissen verborgen te houden en hij dit bezoek niet verzon, kan, gelet op de drie eerdere mogelijkheden om dit eerder te vermelden, tot slot niet worden aangenomen. Tot slot, wat betreft de beperkte informatie die hij kon geven over de aanval in Suraj, wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

"Het Commissariaat-generaal wijst u er verder op dat uw verklaringen omtrent de aanval zeer beperkt bleven. Zo wist u enkel te vertellen dat er 's nachts, nadat de grote groep talibanstrijders u gepasseerd waren de dag ervoor, een gevecht plaatsgevonden had in Suraj. Dit had u vernomen via de dorpelingen omdat zij hierover spraken gedurende de dag. Later kwam u te weten via de dorpsoudsten dat de taliban aangevallen waren en dat ze u hiervan beschuldigden (CGVS, p. 16). Dat u er echter zo weinig kan over vertellen terwijl dit de aanleiding is dat u beschuldigd werd is vreemd. Er kan namelijk verwacht worden dat u meer informatie zou vergaren over wat precies gebeurd is. Dat u geen enkel zicht gaf op het feit of er al dan niet slachtoffers waren langs één of beide kanten en geen specifiek uur kon geven komt weinig doorleefd over en doet vermoeden dat u geen interesse hebt in uw eigen problemen. Deze desinteresse in uw eigen problemen doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze problemen. Daarnaast komen gevechten tussen de overheid en de taliban geregeld in de pers, zeker wanneer er slachtoffers bij gevallen zouden zijn. Het Commissariaat-generaal kon echter niks vinden over een dergelijke aanval die rond de door u beweerde periode plaatsgevonden zou hebben waardoor het CGVS het noch kan bevestigen noch ontkrachten."

Verzoeker kan zich te dezen niet verschuilen achter het feit dat hij nog jong was, een simpele geitenherder was en niet bezig was met het bestuderen en analyseren van de politieke situatie, de strategieën van de taliban of aanvallen die in zijn buurt gebeurden om zijn gebrekkige verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren. Ook al was hij nog jong, een geitenherder en niet geïnteresseerd en heeft verzoeker zijn informatie over de aanval uit tweede hand, is het niet onredelijk om van hem een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over alle relevante elementen ervan. Door aan te voeren dat hij zijn uiterste best deed om hierover alles te vertellen wat hij wist, doet verzoeker geen afbreuk aan de legitieme verwachting dat hij interesse toont in zijn zaak en zich nader informeert over de essentiële elementen daarvan, *quod non*. Hij kan verder ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat het bovendien niet deze aanval was die de aanleiding van zijn problemen vormde, maar de ongelukkige samenloop van omstandigheden, zoals hierboven aangehaald. Los van de reden waarom verzoeker ervan verdacht werd de locatie van de taliban voorafgaand aan de aanval aan de overheid te hebben doorgegeven, is de aanval wel degelijk een essentieel element in zijn asielrelaas en dat de kern ervan uitmaakt, zodat van verzoeker verwacht mag worden daar meer doorleefd over te kunnen verhalen. Bovendien, zoals in de hierboven weergegeven overweging wordt aangestipt, slaagde het commissariaat-generaal er niet in enige informatie te vinden over een dergelijke aanval die rond de door verzoeker beweerde periode plaatsgevonden zou hebben. Waar verzoeker tot slot betoogt dat hij na de machtsovername het nieuws kreeg dat zijn ouders door de taliban vermoord werden en dat zijn broer zwaar door hen werd mishandeld, merkt de Raad op dat hij

hiermee nog niet aantoonde waarom hij niet meer van de vermeende aanval, die plaatsvond voor de machtsovername, op de hoogte kon zijn geweest, te meer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf in contact te staan met zijn familie zodat hij zich desgevallend bij hen kon vergewissen over de vermeende aanval alvorens hij gehoord werd bij het commissariaat-generaal op 15 juli 2021. De overigens niet-gestaafde bewering dat zijn ouders vermoord zijn en zijn broer mishandeld werd na de machtsovername doet hieraan geen afbreuk.

Waar in de bestreden beslissing verder nog wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van de Europese landen door dewelke hij reisde naar België beschouwt de Raad dit als een overtollig motief.

Tot slot herneemt de Raad dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.8.4. In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op zijn (toegeschreven) verwestering.

De Raad maakt, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er

is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 15 juli 2021, noch na afloop hiervan en ook niet na de machtsovername enige melding heeft gemaakt van een vrees en nood aan bescherming omwille van zijn vertrek uit Afghanistan richting Europa, noch omwille van het feit dat hij hier om internationale bescherming heeft verzocht. Dat er op de website van het commissariaat-generaal geen woord gezegd werd over de nood voor Afghaanse verzoekers om hun dossier te actualiseren en dat verzoekers verzocht werden om geen contact op te nemen met de verwerende partij om informatie te bekomen over de ‘vertraging’ in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de kansen om zijn nood aan bescherming toe te lichten, ook na de machtsovername door de taliban, aangrijpt. Verzoeker liet zijn verblijf in het Westen en de daaraan in het verzoekschrift gekoppelde vrees echter geheel onvermeld tijdens de administratieve procedure. Dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar zijn situatie na de machtsovername kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij nogmaals diende te worden gehoord. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om na zijn persoonlijk onderhoud alsook nadien, in het kader van onderhavig devolutief beroep, in zijn elf maanden na de machtsovername ingediend verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en

effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf van meer dan drie jaar in België.

Verzoeker, inmiddels vier jaar weg uit Afghanistan en drie jaar in België, heeft in Afghanistan gewoond tot zijn tweeëntwintigste, is er zo'n acht jaar tot zijn vijftiende naar school geweest en was zolang hij kon herinneren geitenherder, waardoor kan worden aangenomen dat hij gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

De Raad stelt vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het huidige talibanregime. Waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en intussen Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee evenwel niet verder komt dan louter niet-gestaafde en niet-gespecificeerde beweringen en dat deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

Voor zover hij in louter algemene termen wijst op een westerse gedraging en kleding, herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker toont immers op geen enkele manier aan dat zijn keuze van kledij en gedragingen of muzieksmaak deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit, dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Met de voorliggende arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur d.d. 31 mei 2023, (stuk 1 bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota) toont verzoeker aan dat hij sinds 11 maart 2022 als orderpicker in België werkt, waaruit een bepaalde wil om zich te integreren blijkt, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat hij de westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder het volgens hem allerm minst humaan beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt

weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Inzake de verwijzingen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

2.3.8.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt,

hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername zeer precair en ernstig is en de toegang van Afghanen tot gezondheidszorg, voedsel en watervoorziening en werkgelegenheid beperkt en problematisch is, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde rapporten en persberichten van onder meer het *World Food Programme*, de Wereldbank en *UK Home Office*, wordt niet betwist en blijkt ook uit bovenstaande analyse. Evenwel toont verzoeker met zijn algemeen betoog niet aan dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van de taliban of enige andere actor. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangehaalde informatie waaruit blijkt dat Afghanistan, en verzoekers regio van herkomst Nangarhar, getroffen werden door uitzonderlijke regenval en een aardbeving.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de *sharia* van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de

onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Verder merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden internationale organisaties of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, weliswaar beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen. In dit verband stelt de Raad ook vast de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 2 oktober werd geactualiseerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al meer dan drie jaar in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.8.4.

Waar verzoeker wijst op zijn etnische origine als Pashai en onder verwijzing naar de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 betoogt dat hij daardoor een groter risico loopt dat zijn rechten niet gerespecteerd zullen worden, dient te worden vastgesteld dat uit de door de partijen bijgebrachte informatie weliswaar blijkt dat etnische minderheden in Afghanistan door de taliban kunnen worden gevisieerd doch dat er evenwel geen sprake is van een veralgemeende groepsvervolging van etnische minderheden. Het loutere feit dat verzoeker behoort tot de Pashai-etnie volstaat op zich dan ook niet teneinde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk te achten. Hij dient deze vrees of dit risico concreet aannemelijk te maken aan de hand van zijn individuele, persoonlijke omstandigheden, waar hij echter geheel in gebreke blijft. De hoedanigheid van Pashai is in deze stand van zaken zodoende hoe dan ook onvoldoende om aan te tonen dat hiermee het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt verhoogd.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 2 oktober 2023 kan verzoeker, zo weze herhaald, niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en welke werd bijgevoegd aan het verzoekschrift, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Met zijn verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel van aanslagen en gewelddadige incidenten blijkt te zijn, werd bij de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden.

In zoverre verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient opnieuw te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS